φθορά, ἀναγκάστηκε νὰ διατάξῃ τοὺς στρατιῶτες του ν' ἀποσυρθοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα, βγῆκαν οἱ Βενετσιάνοι ἀπὸ τὰ πλοῖα τους κ' ἐπεχείρησαν νέα ὁρμητικὴ ἔφοδο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ἀποτυχία.

Οἱ Ἰσπανοί, οἱ γενναῖοι αὐτοὶ πολεμισταί, ποὺ εἶχαν διώξει τοὺς Μαύρους ἀπὸ τὴν Ἰσπανία καὶ τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴ Νεάπολι, ἀγανακτοῦσαν, τώρα ποὺ εὕρισκαν τόση ἀντίστασι σ' ἕνα μικρὸ φρούριο τῆς Κεφαλλωνιᾶς. Κ' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ περιφρονοῦσαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἐνόμιζαν βαρβάρους, χωρὶς πολεμικὴ ὁρμή, ἔμαθαν μὲ ζημιά τους νὰ τοὺς ἐκτιμοῦν καὶ νὰ τοὺς φοβοῦνται...

* * *

Ἔτσι ἐπέρασαν πενῆντα μέρες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας. Ὁ Γονθάλες ἐσκέφτηκε πειὰ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐκαταντοῦσε ἀνάξιο γιὰ τὴ δόξα του, ἔκανε πολεμικὸ συμβούλιο μὲ τὸν Ἐνετὸ στόλαρχο Πέσαρο καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσουν γενικὴ ἔφοδο. Τὸ σχέδιο ἦταν νὰ χτυπήσουν τὸ «Κάστρο τοῦ Ἅη-Γιώργη» ἀτ' ὅλες τὶς πλευρές του, μὲ ὑπονόμους, μὲ πυροβολικό, καὶ μ' ὅλη τὴν ἀποβατικὴ δύναμι.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκανόνισαν τὰ πάντα καταλλήλως καὶ ἐνεψύχωσαν μὲ ἐνθουσιαστικὰ λόγια τὸ στρατό, ἔδωσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου. Οἱ βρόντοι τῶν κανονιῶν, ἡ ἐκρήξεις τῶν ὑπονόμων, οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν στρατιωτῶν, παρίσταναν τὸ νησὶ σὰν νὰ καταποντίζονταν μέσα στὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη βοή. Μὰ οἱ Τοῦρκοι ἀντιστέκονταν ταλληλαρίσια, μὲ τὸν Ἀλβανὸ ἀρχηγό τους ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἄμυνας...

Τέλος, οἱ Τοῦρκοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχώρουν στὸ τεφρωμένο τους καὶ στὴ δύναμι τῶν ἐχθρῶν τους. Πρῶτος ἕνας τρομερὸς Ἰσπανὸς γίγας ἀνέβηκε στὸ Κάστρο καὶ χίλιοι ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Ἡ σφαγὴ ὑπῆρξε φριχτή!... Ὁ Χισδάρ, πιστὸς στὸ κήρυγμά του, ἐχάθηκε, μαχόμενος μὲ τρακόσιους στρατιῶτες του... Οἱ Ἰσπανοὶ τὸν βρῆκαν ἀργότερα μέσα σὲ σωρὸ πτωμάτων, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπὸ δινατὴ σταθιά...

Ὀγδόντα μόνον σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ αὐτοὶ ἄθλια κουρέλια ἀνθρώπων, ἐλεεινοὶ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὶς ἄλλες ταλαιπωρίες. Οἱ Ἰσπανοὶ τοὺς ἔφεραν δεμένους στὰ κράβια τους.

* * *

Μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κεφαλληνίας, ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς (ἔτσι εἶχαν ἐπωνομάσει πρῶτοι οἱ Μαυριτανοὶ τὸν Γονθάλες) ἐγύρισε στὴ Σικελία, στὴν ἀρχὴ τοῦ 1501, ἀφήνοντας τὸ νησὶ στὴν ἐξουσία τῶν συμμάχων Ἐνετῶν.

Μαζύ του ἐπῆρε καὶ τὸ γενναῖο σύντροφό του Γαρθία δὲ Παρέδες, ποὺ τὴν εἶχε φτηνὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸ λύκο καὶ τὰ χαντζάρια τῶν Ἀλβανῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Γονθάλες τὸν εὕρῆκε φυλακισμένο στὸ Κάστρο καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε. Ἡ συνάντησίς του ὑπῆρξε συγκινητική...

Ἀργότερα, ὅταν βρισκότανε ὁ Γονθάλες στὶς Συρακοῦσες, ἔφτασε ἐκεῖ Πρέσβυς τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ἔφερε τὸ δίπλωμα τοῦ εὐγενοῦς τῆς Ἐνετίας, σὲ πολυτελῆ περγαμενή, ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸ Δόγη, ἀπόδειξι εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Κεφαλληνίας. Ἐπίσης τοῦ ἔστειλαν μεγαλοπρεπῆ δῶρα, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα, πλούσια γοινιαρικά, ὀφάσματα μεταξωτὰ καὶ χρυσοῦφαντα μεγάλης ἀξίας.

Ὁ Γονθάλες δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ τὰ δῶρα, λέγοντας ὅτι ἔκαμε ἁπλῶς τὸ καθῆκον του, ὑπακούοντας στὴ διαταγὴ τοῦ Βασιλέως του, ἀλλ' ὁ Ἐνετὸς πρέσβυς ἐπέμενε ἀντιλέγοντας ὅτι θὰ δυσαρεστήση τὸ Δόγη. Καὶ ὁ Γονθάλες ἐκράτησε τὰ δῶρα γιὰ νὰ τὰ στείλη στὸ Βασιλέα τῆς Ἱσπανίας, ἀρκούμενος αὐτὸς στὸ τιμητικὸ δίπλωμα.

Ἡ Κεφαλληνία ἔμεινε στοὺς Ἐνετοὺς ὥς στὰ 1538. Τότε ὁ Σουλτᾶνος Σουλεϊμὰν ὁ Μεγαλοπρεπὴς ἔκανε μεγάλη ἐκστρατεία ἐναντίον της, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τοὺς Ἐνετοὺς καὶ ἔσφαξε δεκατρεῖς χιλιάδες Κεφαλλωνῖτες, ἐκδικούμενος γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ ἔδειξαν στοὺς Ἐνετούς. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο χαρακτηρίζεται «ἔτος ἐρημώσεως» γιὰ τὸ ὡραῖο νησὶ τοῦ Ἰονίου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Νὰ προτιμᾶς τὴ δίκαιη φτώχεια παρὰ τὸν ἄδικο πλοῦτο.
(Ἰσοκράτης)

Ἡ ὑπόληψις εἶνε ἄλογο ποὺ ὅλοι θέλοιν νὰ τὸ καβαλλικέψουν καὶ κανένας δὲν θέλει νὰ τὸ ταΐση. (Ἀλ. Δουμᾶς)

Ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ ἄρνησις τῆς λογικῆς. (Τζερὸμ)

Μπορεῖ κανεὶς νὰ περιφρονήση τὸ θάνατο, ἀλλ'ὄχι καὶ τὸν πόνο. (Μυσσὲ)

Ὁ νοῦς πείθεται εὔκολα σὲ ὅ,τι τοῦ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά. (Δαμοιστιὲ)

Οἱ δυστυχισμένοι δὲν ἔχουν συγγενεῖς. (Ρακίνας)

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἀδελφὴ τῆς ἀγάπης, ὅπως κι' ὁ διάβολος ἀδελφὸς τῶν ἀγγέλων. (Μοῦφλερ)

Ὁ γάμος εἶνε ἕνας δεσμὸς ποὺ τὸν ὡμορφαίνει ἡ ἐλπίδα, τὸν διατηρεῖ ἡ εὐτυχία καὶ τὸν δυναμώνει ἡ δυστυχία. (Οὐμπὲρ)

Ὁ ἔρωτας εἶνε δύσπιστος. (Πιρὼν)

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Οἱ γάμοι τῆς Καρολίνας Βοναπάρτη καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ δανεικὸ γαμήλιο δῶρο. Ἡ Ἰωσηφίνα θέλει περιδέραιο. Τί κάνει ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια. Τὸ κόλπο τῆς αὐτοκρατείρας. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ναπολέων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος Καρολίνα Βοναπάρτη παντρεύτηκε μὲ τὸν περίφημο στρατάρχη Μυράτ, ὁ ἀδελφός της θέλησε νὰ τῆς προσφέρη ἕνα πλούσιο γαμήλιο δῶρο. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ναπολέων βρισκόταν τότε σὲ οἰκονομικὲς δυσχέρειες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποβληθῆ σὲ μεγάλα ἔξοδα, ἀναγκάστηκε νὰ χαρίση στὴ νύφη ἕνα περιδέραιο ἀπὸ διαμάντια, πολὺ ἀκριβό, τὸ ὁποῖο ἐπῆρε ἀπὸ τὴν σύζυγό του Ἰωσηφίνα, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τῆς τὸ ἀντικαταστήση ἀργότερα.

Ὁ καιρὸς ὅμως περνοῦσε καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἀδημονοῦσε, γιατὶ ὁ Ναπολέων δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ τῆς ἀγοράση καινούργιο περιδέραιο.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ μόλις βάλοιν κάτι στὸ νοῦ τους, πρέπει καὶ νὰ τὸ πραγματοποιήσουν.

Μόλις λοιπὸν ἔμαθε ὅτι ὁ περίφημος ἀδαμαντοπώλης τῆς ἐποχῆς της Φουσιέ, εἶχε φέρει ὡραιότατα μαργαριτάρια, ζήτησε νὰ τὰ δῆ.

Ἐδιάλεξε ἀμέσως τὰ καλύτερα ἀτ' αὐτὰ καὶ παράγγειλε νὰ τῆς κάνουν ἕνα θαυμάσιο κολλιέ.

Τὸ κολλιὲ ἔγινε ὅπως τὸ ἤθελε ἡ αὐτοκράτειρα, ἀλλὰ στοίχιζε 250.000 φράγκα! Μολαταῦτα ἡ Ἰωσηφίνα ἐξοικονόμησε τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ πλήρωσε τὸν Φουσιέ.

Τώρα ὅμως παρουσιαζόταν μιὰ καινούργια δυσκολία, ποὺ δὲν τὴν εἶχε προβλέψει ἀτ' τὴν ἀρχὴ ἡ αὐτοκράτειρα. Ὁ Ναπολέων δὲν ἀγαποῦσε τὰ στολίδια, τὰ ὁποῖα ξετρέλλαναν τὴ γυναῖκα του.

Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν ἡ Ἰωσηφίνα νὰ φορέση τὸ κολλιέ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀγοράσει κρυφά, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει τίποτε;

Ὁ Ναπολέων, παρ' ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἀσχολιῶν του, γνώριζε ὅλα τὰ στολίδια τῆς γυναίκας του. Ἂν μάθαινε λοιπὸν ὅτι εἶχε ἀποχτήσει ἕνα καινούργιο κόσμημα, ἀμέσως θὰ τὴν ὑποψιαζόταν, γιατὶ ἤξερε πῶς δὲν εἶχε χρήματα.

Ἡ Ἰωσηφίνα φύλαξε κρυμμένο τὸ περιδέραιο περίπου δυὸ ἑβδομάδες, μὴν τολμῶντας νὰ τὸ φορέση, γιὰ νὰ μὴν προκαλέση τὴν ὀργὴ τοῦ συζύγου της.

Ἀλλ' ἀφοῦ πέρασαν ἡ δυὸ ἑβδομάδες, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ περισσότερο. Ἔπρεπε νὰ στολιστῆ, νὰ ἐπιδειχτῆ.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ πολλὴ σκέψη, τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα φωτεινή. Κάλεσε τότε τὸν ἀδαμαντοπώλη, συνεννοήθηκε μαζύ του καὶ τὸν συμβούλεψε τί ἔπρεπε νὰ πῆ ὅταν θὰ παρουσιαζόταν ἀνάγκη τῆς μαρτυρίας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ναπολέων, γυρίζοντας γιὰ τὸ γεῦμα, στάθηκε μπρὸς στὴ γυναῖκα του μὲ θαυμασμό.

—Μὰ τί ἔχεις σήμερα, Ἰωσηφίνα, καὶ μοῦ φαίνεσαι ὡραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά; τὴ ρώτησε. Ἄ, μὰ τί εἶν' αὐτὸ ποὺ βλέπω; Ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια; Νομίζω ὅτι δὲν τὰ ξαναεῖδα...

—Ὄχι δά, ἔχεις λάθος, τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ ταραχτῆ ἡ αὐτοκράτειρα. Τὰ εἶδες δέκα φορὲς ὥς τώρα, ἀλλὰ δὲν τὰ θυμᾶσαι. Τὸ περιδέραιο αὐτὸ μοῦ τὸ ἐδώρησε πρὸ μηνῶν ἡ Δημοκρατία τῶν Ἄλπεων...

—Περίεργο πρᾶγμα! εἶπε ὁ Ναπολέων σκεπτικός. Πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει ν' ἀπατῶμαι...

—Ἂν δὲν μὲ πιστεύης, ἐξηκολούθησε ἀτάραχη ἡ Ἰωσηφίνα, φώναξε καὶ τὸ Φουσιέ.

Ὁ κοσμηματοπώλης βρισκόταν σὲ λίγο μπρὸς στὸν αὐτοκράτορα, προετοιμασμένος ὅμως ἀπὸ πρὶν στὸ ρόλο του.

—Φουσιέ, τὸν ρώτησε ὁ Ναπολέων δείχνοντας τὸ κόσμημα τῆς συζύγου του, αὐτὸ τὸ περιδέραιο ἀπὸ σένα τῶχει πάρει ἡ αὐτοκράτειρα;

—Ὄχι, Μεγαλειάτατε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ σταθερή. Θυμᾶμαι καλὰ —γιατὶ μοῦ τὸ εἶχε πεῖ ἡ ἴδια ἡ Μεγαλειότης της— ὅτι τῆς τὸ στείλανε δῶρο ἀπὸ τὴ Δημοκρατία τῶν Ἄλπεων...

—Πολὺ γενναιόδωροι φαίνονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπε ὁ Ναπολέων κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸ θαυμάσιο κολλιέ. Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀγοράσω ἕνα τόσο ἀκριβὸ δῶρο γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα μου...